

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.706 van 18 september 2013
in de zaak A. 207.143/XIV-34.684**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bertrand Vrijens
kantoor houdend te 9000 Gent
Kortrijksesteenweg 641
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 26 november 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 90.217 van 24 oktober 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9285 van 11 december 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 juni 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anneleen De Meu, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Annik Haegeman, die loco advocaat Bertrand Vrijens verschijnt voor de verweerster, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerster dient op 20 april 2012 een (derde) aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart die aanvraag met een beslissing van 14 juni 2012 niet-ontvankelijk.

Op 12 juli 2012 stelt de verweerster tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de hoger genoemde beslissing met een arrest van 24 oktober 2012. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 9ter, § 1 en § 2, 39/2, § 2 en 39/65 van de Vreemdelingenwet, van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, van “het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht” en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij citeert de motivering in de punten 2.14 en 2.15 van het bestreden arrest en voert aan dat onder de in artikel 9ter, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde “constitutieve elementen van de identiteit” ook de actuele nationaliteit moet worden verstaan, hetgeen in de aanvankelijk bestreden beslissing uitdrukkelijk is gemotiveerd en hetgeen eveneens uit de voorbereidende werken van de aldus gewijzigde bepaling blijkt. De verweerster had bij de aanvraag enkel een identiteitsdocument gevoegd, uitgereikt op 27 maart 2001 en geldig tot 27 maart 2008. In de aanvankelijk bestreden beslissing is terecht geoordeeld dat de verweerster met het voorleggen van enkel een reeds jaren vervallen paspoort, zonder enige naarstigheid aan te tonen om een nieuw paspoort te verkrijgen, haar actuele nationaliteit niet aantoonde, hetgeen nochtans noodzakelijk is voor enige medische appreciatie van een behandeling in het land van herkomst. De gemachtigde ambtenaar had derhalve ernstige twijfels bij de actuele nationaliteit van de verweerster en in dat geval volstaat het voorleggen van een vervallen paspoort niet.

Volgens de verzoekende partij blijkt uit de stukken dat de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf, waarbij eveneens een UNMIK-identiteitskaart werd voorgelegd, niet-ontvankelijk werd verklaard omdat de identiteit niet op de in artikel 9ter, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalde wijze werd aangetoond. De verzoekende partij beschouwt het feit dat in het bestreden arrest geen melding van die procedure wordt gemaakt als een gemis aan motivering en derhalve een schending van artikel 149 van de Grondwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen miskent bovendien zijn annulatiebevoegdheid door het moedwillig buiten beschouwing laten van bepaalde stukken van het administratief

dossier, om dan te oordelen dat geen enkel stuk van dat dossier wijst op enige twijfel inzake de nationaliteit van de verweerster. Op die manier wordt ook de in artikel 1319 e.v. van het Burgerlijk Wetboek vastgelegde bewijskracht van de stukken miskend.

Beoordeling

5.1. In de aanvankelijk bestreden beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 14 juni 2012 is de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk verklaard omdat de verweerster in die aanvraag haar identiteit niet op de in § 2 van dat artikel bepaalde wijze heeft aangetoond, of de aanvraag niet het in § 2, derde lid, voorziene bewijs bevatte. Volgens die beslissing levert de verweerster met het neergelegde paspoort, uitgereikt op 27 maart 2001 en geldig tot 27 maart 2008, slechts een sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot die vervaldatum, moeten alle “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden” bij het indienen van de aanvraag vervuld zijn en blijkt bovendien “nergens uit het dossier dat betrokkene enige naarstigheid zou hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuw(e), geldige identiteitskaart”. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd en de verweerster in gebreke blijft haar actuele nationaliteit aan te tonen, wordt haar aanvraag niet-ontvankelijk verklaard.

5.2. In het bestreden arrest wordt overwogen dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft en dat een paspoort of identiteitskaart het bewijs van de nationaliteit kan vormen, ook al is het inmiddels vervallen. De vraag of een vervallen paspoort al dan niet volstaat als bewijs van de nationaliteit behoort tot de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de bevoegde staatssecretaris, waarop de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter een marginale toetsingsbevoegdheid kan uitoefenen. Vervolgens wordt vastgesteld dat de verweerster in haar aanvraag van 20 april 2012 uitdrukkelijk heeft verklaard van Kosovaarse nationaliteit te zijn, er talrijke verwijzingen naar landenrapporten betreffende de gezondheidssituatie in Kosovo in heeft opgenomen en er een door UNMIK uitgegeven identiteitskaart heeft bijgevoegd die sinds 27 maart 2008 is vervallen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dan dat een zelfs al sinds geruime tijd vervallen document niet automatisch inhoudt dat het niet kan worden gebruikt om de identiteit en nationaliteit aan te duiden en dat in de aanvankelijk bestreden beslissing geen andere concrete redenen

worden opgegeven waarom aan verweersters identiteit of nationaliteit wordt getwijfeld of waarom deze geacht wordt onzeker te zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt verder dat de verweester blijkens het administratief dossier bij haar asielaanvraag heeft verklaard van Kosovaarse nationaliteit te zijn en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 22 december 2009 die Kosovaarse nationaliteit niet ter discussie heeft gesteld, evenmin als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 42.066 van 21 april 2010. Een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 10 mei 2010 werd met een beslissing van 5 mei 2012 niet-ontvankelijk verklaard zonder dat de Kosovaarse nationaliteit van de verweester in twijfel werd getrokken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit in het bestreden arrest dat de verzoekende partij de materiële motiveringsplicht heeft geschonden door zich te beperken tot de vaststelling dat verweersters identiteitsdocument vervallen is en door op algemene wijze te stellen dat het element nationaliteit aan wijziging onderhevig is, zonder te wijzen op eventuele concrete twijfels aan verweersters identiteit en nationaliteit en desalniettemin te motiveren dat de verweester haar identiteit niet aantoont op de in artikel 9ter, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalde wijze en mede op grond daarvan haar aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren.

5.3. Artikel 9ter, § 1 en § 2, van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.”.

Uit § 3 van hetzelfde artikel blijkt nog dat de aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien de vreemdeling in de aanvraag zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid niet bevat.

In de memorie van toelichting bij het aldus gewijzigde artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt omtrent de identiteitsdocumenten onder meer gesteld dat het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, de vier cumulatieve voorwaarden vermeldt waaraan de documenten die de aanvrager neerlegt, moeten voldoen en dat het “bijvoorbeeld (kan) gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart”. (Parl. St. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0771/001, 145) Een vervallen paspoort wordt dus uitdrukkelijk vermeld, zoals ook in het bestreden arrest wordt vermeld. Dit is zeker het geval wanneer er geen twijfel bestaat over de identiteit van de betrokkene en over zijn latere nationaliteit.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet geschonden, omdat enerzijds uit het bovenstaande blijkt dat een vreemdeling zich onder meer op een vervallen paspoort kan steunen en anderzijds in de aanvankelijk bestreden beslissing geen concrete twijfels over de nationaliteit van de verweester worden vermeld, a fortiori niet waar deze nationaliteit ook in andere beslissingen niet in twijfel werd getrokken. De verzoekende partij kan worden gevolgd wanneer zij stelt dat de bewijslast niet mag worden omgekeerd en dat zij er niet toe is gehouden zelf te bewijzen dat de nationaliteit van de betrokkene inmiddels is gewijzigd. Te dezen wordt in het bestreden arrest echter vastgesteld dat de verzoekende partij de nationaliteit van de verweester in de aanvankelijk bestreden beslissing niet concreet in twijfel heeft getrokken en ze in andere beslissingen helemaal niet in twijfel heeft getrokken. In het bestreden arrest wordt overigens enkel tot een schending van de materiële motiveringsplicht besloten omdat in de aanvankelijk bestreden beslissing geen concrete twijfels aan verweersters nationaliteit worden vermeld, zonder te stellen dat er geen concrete twijfels zouden kunnen zijn of dat een vervallen paspoort altijd zou moeten worden aanvaard als bewijs van de nationaliteit. Het enige middel is in die mate ongegrond.

5.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft met het bestreden arrest evenmin zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid overschreden. Hij heeft zich niet in de plaats van het bestuur gesteld doch tot een schending van de materiële motiveringsplicht besloten omdat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voor de vreemdeling de mogelijkheid inhoudt zich voor het bewijs van zijn nationaliteit op een vervallen paspoort te beroepen en omdat de vermelding van concrete twijfels aan die nationaliteit in de aanvankelijk bestreden beslissing ontbreekt. Het enige middel is in die mate ongegrond.

5.5. Uit de motivering van het bestreden arrest blijkt duidelijk op welke gronden het verweer van de huidige verzoekende partij wordt verworpen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen steunt zich onder meer op bepaalde beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de verzoekende partij. De jurisdictionele motiveringsplicht vereist echter niet dat alle andere beslissingen en procedures worden vermeld. Het enige middel is in die mate ongegrond.

5.6. De artikelen 1319 en volgende van het Burgerlijk Wetboek hebben betrekking op het bewijs van verbintenissen uit overeenkomst. Hoe dan ook zet de verzoekende partij met de algemene stelling dat de bewijskracht van de stukken 3 en 5 van het administratief dossier miskend zou zijn, niet uiteen waarin de miskenning van de aangehaalde bepalingen juist ligt. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien september tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen